

A szerelem dicsérete

Koncz István

Nyárban fakuló virág-üzenet
Szemed csipkés biztatása
Keres ma vígabb éneket
Ócska bánatok fehér lakodalmán
Dáridózó süket enyészet
Ujjaid közt repkény csapdos

Megrészegedni az erdő sok illatától
Szavamat csaló fények színezik
Kelletik magukat a szerelem-romokon
Biboron viharzó hizlalt örömdök
Hintázó díszes hazugság-bárkáikon
Homályba tűnő emléked tündérek őrzik

Két duzzadó emlő lelke szépe
Lángoló haja ha napba nézett
És huriik tapsoltak a szívében
Meztelen karjai közt ha ölelt
Magaszerelmes táncos-élete
S rothadt egyre csak rothadt mosolyogva

Tudta ha várt vágyas örök
Éjszakák sose késtek
Ha a hajnal elől szökött
Harmatok mosták karcsú lábait
Királynő volt ő a majmok között
S azok tisztelték benne az embert

Tudósok és katonák álmodtak vele
Nevetését a fűvek magukba szítták
Hogy lehessen a hajléktalanok öröme

Szerelmes szavakat nagy ákombákom,
Sorokban villámok rajzoltak fel az égre
Mindenütt ott volt ha rá gondoltak

Szerelmét dicsérte a dal az alkohol
Duhaj legények a felhőkbe léptek
Szemükben izzadt a sok bolondos álom
Boldogság-bálvány egyre csak kerített
Rózsaszín testén az alkony
Gyémántajka csókolt piros sebeket

A szerelmet dicsérte a dal az alkohol
Kis ringyók mosatlan ölén
Még halni részegen ahol
E vesztés kínban öröm telik
És verset mondhatnak mulatságból
Hítves; áldozatnak ajánlják a testet

Csak hús vagyok és élet vagyok
Csak halál vagyok Óceán
Vesz körül végtelen titok
És a többi ember teste
Hintázó tükrén homok csillog
Képiünk is ott hintázik a tó-szerelmem tükrén

